

Příběhy z jižních Čech

TOULAVA

Jak se Mates toulal ke štěstí

Hynek Klimek

Ilustrace
Zdeňka Študlarová

Hynek Klimek

Příběhy z jižních Čech

TOULAVA

Jak se Mates toulal ke štěstí

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 6449. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Jazyková úprava Gabriela Janů
Návrh obálky Zdeňka Študlarová
Grafická úprava a sazba Šimon Jimel
První vydání, Praha 2016
Vytiskla tiskárna FINIDR s.r.o., Český Těšín

© Grada Publishing, a.s., 2016

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.*

ISBN 978-80-271-9566-4 (ePub)

ISBN 978-80-271-9565-7 (pdf)

ISBN 978-80-271-0343-0 (print)

OBSAH

Jak do mlýna Soukeníku přišel mladý krajánek	5
Jak Anička darovala Matesovi srdíčko	8
Jak se Mates setkal s čarodějnicí	12
Jak se čarodějnici povedl úskok	16
Jak se Mates vydal do světa	20
Jak čarodějnice rozesmutnila Aničku	24
Jak čertův plán zhatil myslivec	27
Jak do děje zasáhl povozník	32
Jak Mates hledal bohatství	36
Jak Mates putoval krajem	41
Jak se Mates dostal do kláštera	44
Jak Mates dál marně hledal bohatství	48
Jak Mates dostal poučení	51
Jak Mates prohlédl	54
Jak čert zúčtoval s čarodějnicí	58
Jak to všechno nakonec dopadlo	62

Na jihu Čech kolem měst Tábora, Bechyně, Milevska a Sedlčan leží zelená země jako stvořená k toulání. Mnozí ji proto také nazývají Toulavou. Toto je pohádkový příběh o toulání, lásce a hledání štěstí. A také o tom, kde se tu Toulava vlastně vzala.

JAK DO MLÝNA SOUKENÍKU PŘIŠEL MLADÝ KRAJÁNEK

Byl slunný červencový den, začínal čas žní. Po cestě vedoucí poblíž řeky Lužnice souběžně s jejím proudem k mlýnu Soukeníku kráčel svižným krokem urostlý mládenec. Měl rozhalenou režnou košili, světlé kalhoty pod kolena a na zádech velkou tornu, pod kterou se na řemíčkách houpala pečlivě stočená deka. Boty, svázané k sobě tkaničkami, měl zavěšené na holi, kterou si rukou přidržoval šikmo přes rameno.

„Vypadá na krajánka, a jestli to opravdu je krajánek a míří k nám, tak ho snad posílá samo nebe!“ řekl soukenický mlynář, sedící na lavičce před mlýnem se svou dcerou Aničkou.

Po zkušenostech z loňských žní věděl, že ke stárkovi a mládkovi, které měl ve mlýně natrvalo, by bylo dobré mít i pro letošek ještě alespoň jednoho pomocníka. Nejlépe by potřeboval takového, který má s prací při mletí již zkušenosti. Úroda obilí na polích v okolí byla stejně dobrá jako minulý rok. To si již dlouho předem obhlédl, a tak věděl, že zakrátko, možná již následný den, budou mít v mlýnici napilno.

Loni jim s mletím vydatně pomohl jeden z krajánků, kteří chodívali krajem za prací. Byl šikovný, v mlynářském řemesle se vyznal a do mlynářské party dobře zapadl. Po žních, kdy již nikdo žádné obilí k semletí nevozil, by ho mlynář býval rád ještě nějaký čas udržel. Bylo třeba udělat pár oprav na stavení a také přichystat zásobu dříví na zimu. Jenže jak krajánek sám říkal, měl toulavé boty, rád poznával nové končiny, a tak třebaže byl na Soukeníku spokojený, už ho to zase táhlo dál. Nechal si zaplatit za odvedenou práci a rozloučil se. Třeba jim teď za něj přichází náhrada, přál si mlynář a nemýlil se.

„Dobrý den vám oběma,“ pozdravil mladík, když k nim došel, a sotva mu na pozdrav odpověděli, hned pokračoval.

„Vy jste patrně pan otec. Nehledáte teď o žních pomocníka?“ promluvil k mlynáři, avšak jeho pohled hned po prvních slovech sklouzl od mlynářovy tváře k hezké dívce sedící vedle něj. Až se mu rozbušilo srdce, jak se mu líbila. Neušlo jí, kam se zadíval, a usmála se na něj. Její táta si toho rovněž všiml, ale přešel to bez poznámky.

„Inu, zdatný pomocník by se nám ve mlýně hodil. Máš ty s mlynařinou už nějaké zkušenosti?“ chtěl vědět od mládence.

„Baže mám, už od malička. Já jsem se ve mlýně narodil, jsem z mlynářského rodu,“ dostal odpověď.

„A cože ses vydal do světa a nezůstal doma?“ vyzvídal mlynář.

„To bylo tak: loni na podzim mi zemřel táta. Máma odešla na věčnost již dva roky před ním. Mlynářem se po tátovi stal můj starší bratr. Máme se rádi, veškerou práci jsme byli zvyklí dělat společně, a tak jsem na mlýně samozřejmě mohl zůstat s ním. Jenomže je to jen malý mlýn na potoce v podhůří Šumavy. Posměváčkové říkají, že voda do náhonu k jeho mlýnskému kolu teče z krtiny. Ani obilných polí v okolí mnoho není.

Bratr se chce ženit, a tak mě napadlo, že pokud ne hned, jistě za čas bych začal být ve mlýně nadbytečný. Vždyť mlýn taktak uživil naši rodinu. Ani pomocníka jsme nikdy neměli. Starým

mládencem rozhodně zůstat nechci a dvě rodiny by tam nejen neměly na obživu, ale do obytné části by se spolu ani nevešly.

Tak jsem se dohodl s bratrem a šel. Ani podíl na majetku mi vyplatit nemohl, nebylo z čeho. Samozřejmě jsem nenaléhal, když vím, jak to je. Počkám. Snad někdy v budoucnu nastanou bratrovi lepší časy a dluh mi splatí,“ vysvětlil mládenec.

„Jestli je to tak, jak říkáš, jsi zřejmě rozumný a hodný člověk,“ řekl uznale mlynář.

„A co že jsi zamířil zrovna k nám na Soukeník?“ navázal otázkou.

„K tomu napomohla náhoda. Sotva jsem vyšel z domova, narazil jsem na staršího krajánka. Dali jsme se do řeči a on povídal, že loni o žních byl právě u vás a že tady byl nadmíru spokojený. On sám se ale nerad vrací na stejné místo, protože ho láká poznávat svět. Jmenoval se Antonín a mířil do Rakous,“ dostal mlynář odpověď, která ho potěšila.

„Tak to asi opravdu asi zařídili ti tam nahoře, že jsi k nám přišel,“ řekl s vděčným výrazem ve tváři, s pohledem upřeným vzhůru k nebi.

